

Predmet C-775/19

**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda**

Datum podnošenja:

22. listopada 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Finanzgericht Baden-Württemberg (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

22. srpnja 2019.

Tužitelj:

5th AVENUE Products Trading GmbH

Tuženik:

Hauptzollamt Singen

Predmet glavnog postupka

Uvozne carine i utvrđivanje carinske vrijednosti

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Tumačenje prava Unije, članak 267. UFEU-a

Prethodna pitanja

1. Predstavljaju li plaćanja koja kupac robe, ovisno o svojim prihodima, izvršava jednom godišnje tijekom četiri godine pored kupoprodajne cijene kako bi

- na određenom području
- prvi put uopće,
- a zatim ekskluzivno i

– trajno,

smio prodavati robu, tantijeme ili licencijske naknade u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (CZ), koje se u skladu s člankom 32. stavkom 5. točkom (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Carinskog zakonika (Provedbena uredba) dodaju cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu?

2. Trebaju li se, prema potrebi, takve naknade dodati isključivo razmjerno cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu te, ako da, prema kojem kriteriju?

Navedene odredbe prava i sudska praksa Europske unije

Uredba Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110., u daljnjem tekstu: CZ), članak 32. stavak 1. točka (c), članak 32. stavak 2. i članak 32. stavak 5. točka (b)

Uredba Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1993., L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3., u daljnjem tekstu: Provedbena uredba), posebice članak 157. stavci 1. i 2. te članci 158., 160. i 161.

Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o utvrđivanju Carinskog zakonika Unije (SL, 2015., L 343, str. 558., u daljnjem tekstu: Provedbena uredba 2015/2447), članak 136., prva rečenica stavka 1. i članak 136. stavak 4. točka (a)

Sporazum iz 1994. o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini (Zakonik o zajedničkom carinskom sustavu iz 1994.) (SL 1994., L 336, str. 119.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 128.), članak 8. stavak 3. i napomene uz navedenu odredbu

Presuda Suda od 9. ožujka 2017., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195

Kratak prikaz činjenica i postupka

- 1 Stranke u glavnom postupku spore se o tome trebaju li se tužiteljeva plaćanja dobavljačima za (isključivo) distribucijsko pravo dodati cijeni koja je stvarno plaćena za uvezenu robu.

- 2 Predmet tužiteljeva poslovanja jest trgovina (na veliko), među ostalim, havanskim cigarama. Tužitelj dobavlja kubanske cigare od društva Habanos S.A., kubanskog društva za izvoz cigara u državnom vlasništvu.
- 3 Tužitelj i društvo Habanos S.A. sklopili su 31. siječnja 2012. ugovor na engleskom jeziku naziva „Exclusive Distribution Agreement” (u daljnjem tekstu: EDA), prema kojem tužitelj ima isključivo pravo distribucije cigara društva Habanos S.A. na njemačkom i austrijskom tržištu.
- 4 Tužitelj se u zamjenu za dodjelu isključivog distribucijskog prava u Austriji obvezao da će jednom godišnje tijekom četiri godine društvu Habanos S.A. plaćati iznos naveden kao „compensation” od 25 % svojih prihoda ostvarenih prodajama u Austriji.
- 5 Ta se naknada, kao što je ugovoreno, tužitelju fakturirala jednom godišnje, a on ju je plaćao. Nakon isteka ugovora (27. veljače 2016.) prestala su plaćanja. Za isključivo pravo distribucije u Njemačkoj tužitelj nije bio dužan platiti odgovarajuću naknadu.
- 6 Cigare se nisu kupovale isključivo na temelju sklopljenog pisanog kupoprodajnog ugovora, nego na temelju pojedinačne narudžbe i njezina prihvata. Tužitelj bi zaprimio cjenik na temelju kojeg bi naručivao. Kupovne cijene pritom nisu ovisile o tome u kojoj je državi tužitelj preprodavao cigare. Nakon tužiteljeve narudžbe društvo Habanos S.A. ispostavljalo je račun i isporučivalo naručenu robu.
- 7 Tužitelj je uvezio kubanske cigare u načelu putem carinskog skladišta tipa D koje mu je bilo odobreno. Skladište se nalazi u Waldshut-Tiengenu u Njemačkoj, tužiteljevu sjedištu. Puštanje u slobodan promet izvršeno je preuzimanjem iz carinskog skladišta u okviru pojednostavnjenog završetka postupka iz članka 278. stavka 3. Provedbene uredbe, koji je bio obuhvaćen odobrenjem, tj. na temelju knjigovodstvenog zapisa i bez ponovnog podnošenja carini. Tužitelj je prilikom skladištenja cigara dobavljača Habanos S.A. u svojem carinskom skladištu tipa D prijavio kao osnovu za utvrđivanje carinske vrijednosti kupoprodajnu cijenu koju je stvarno platio, zajedno sa svim dodatnim naknadama (prijevoz, osiguranje itd.), ali bez uzimanja u obzir iznosa navedenih kao „compensation”. Naime, u trenutku skladištenja još nije bilo moguće utvrditi koje će se cigare prodavati u Njemačkoj, a koje u Austriji.
- 8 Inspektor je nakon provedenog carinskog nadzora nad tužiteljem smatrao da je pristojba nazvana „compensation” zaseban sastavni dio kupoprodajne cijene, koji je u skladu s člankom 29. stavkom 3. točkom (a) CZ-a trebalo uzeti u obzir prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti.
- 9 Tuženi Hauptzollamt (glavni carinski ured, Njemačka) dijelio je inspektorovo stajalište te izdao nekoliko rješenja o naknadnoj naplati uvoznih carina, uključujući sporno rješenje od 28. kolovoza 2015., kojim je uvozna carina naknadno naplaćena. Tužitelj je 23. rujna 2015. podnio prigovor protiv tog rješenja, koji je Hauptzollamt (glavni carinski ured) tek djelomično prihvatio.

Hauptzollamt (glavni carinski ured) je preostali dio prigovora odbio kao neosnovan.

- 10 Tužitelj je 6. prosinca 2017. podnio tužbu jer smatra da su carinskoj vrijednosti robe koja se vrednuje nepravilno dodana plaćanja navedena kao „compensation”.

Kratak prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 11 Sud koji je uputio zahtjev smatra da je u spornom slučaju bitno predstavlja li isključivo kupoprodajna cijena koju je tužitelj platio za robu uvezenu iz treće zemlje (cigare naručitelja Habanos S.A.) transakcijsku vrijednost, u kojem bi slučaju trebalo prihvatiti tužbu, ili se, carinskoj vrijednosti usto trebaju dodati plaćanja navedena kao „compensation”, koje je tužitelj izvršio ovisno o iznosu svojih prihoda koji se odnose na isporuke u Austriji, u kojem bi slučaju trebalo odbiti tužbu.

Prvo prethodno pitanje

- 12 Sud koji je uputio zahtjev smatra da predmetna naknada („compensation”) ne predstavlja odvojen dio kupoprodajne cijene predviđene člankom 29. stavkom 3. točkom (a) CZ-a.
- 13 S obzirom na to da se ta naknada plaća za upotrebu prava u vezi s uporabom ili daljnjom prodajom uvezene robe, riječ je u skladu s člankom 157. stavkom 1. trećom alinejom Provedbene uredbe, umjesto toga, o tantijemi ili licencijskoj naknadi u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) CZ-a. Takve tantijeme ili licencijske naknade pribrajaju se cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu u skladu s člankom 32. stavkom 1. točkom (c) i člankom 32. stavkom 5. točkom (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Provedbene uredbe ako su ispunjena tri kumulativna uvjeta, odnosno, kao prvo, da tantijeme ili licencijske naknade nisu uključene u stvarno plaćenu cijenu ili cijenu koju treba platiti, kao drugo, da se odnose na robu koja se procjenjuje i, treće, da kupac mora platiti te tantijeme ili licencijske naknade kao uvjet za prodaju robe koja se procjenjuje (vidjeti presudu Suda od 9. ožujka 2017., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195 o zaštitnim znakovima).
- 14 Što se tiče prvog uvjeta, sud koji je uputio zahtjev smatra da iz odredbi predmetnog ugovora o licenciiji, tj. EDA-a, proizlazi da tantijeme ili licencijske naknade za isključivo pravo distribucije cigara u Austriji nisu bile uključene u kupoprodajnu cijenu robe koja se procjenjuje.
- 15 Što se tiče trećeg uvjeta, sud koji je uputio zahtjev smatra da sporna naknada također predstavlja uvjet za prodaju robe u smislu članka 157. stavka 2. druge alineje Provedbene uredbe. Okolnost da je obveza prestala nakon isteka razdoblja od četiri godine ne znači da bi se tužitelju dodijelilo (isključivo) distribucijsko pravo u Austriji čak i bez plaćanja tantijeme ili licencijske naknade. Također nije bitno što ta naknada nije bila ugovorena prilikom pojedinačnih prodaja robe, nego

EDA-om jer je dovoljno postojanje okvirnog ugovora o licencijski ako iz njega, kao što je slučaj s predmetnim EDA-om, proizlazi da budući pojedinačni kupoprodajni ugovori ovise o plaćanju tantijeme ili licencijske naknade. Stoga valja pretpostaviti da društvo Habanos S.A. ne bi isporučilo robu namijenjenu distribuciji u Austriji bez plaćanja sporne naknade, odnosno, u svakom slučaju, ne pod ugovornim uvjetima.

- 16 Međutim, sud koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku dvoji u pogledu ispunjenja drugog uvjeta, odnosno odnosi li se plaćanje u smislu članka 157. stavka 2. prve alineje Provedbene uredbe na robu koja se procjenjuje. Pitanje odnosi li se na uveznu robu tantijema ili licencijska naknada kojom su, dakle, obuhvaćene usluge povezane s robom, mora se ocijeniti na temelju svih okolnosti pojedinačnog slučaja, osobito s obzirom na ugovor o licencijski. Način obračuna nije odlučujući. Ako se, kao u predmetnom slučaju, obračun iznosa tantijeme ili licencijske naknade temelji na prihodu od daljnje prodaje uvezene robe, to u skladu s člankom 161. stavkom 1. Provedbene uredbe ne podrazumijeva da su tantijemom ili licencijskom naknadom obuhvaćene usluge povezane s robom. S druge strane, kao što to proizlazi iz članka 161. stavka 2. Provedbene uredbe, takvim se načinom obračuna ne isključuje da se tantijema ili licencijska naknada odnosi na uveznu robu.
- 17 Sud koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku smatra u tom pogledu da je tužitelj bio dužan platiti predmetnu naknadu kako bi po prvi put uopće smio prodavati uvezenu robu na austrijskom tržištu (distribucijsko pravo) te, također, kako bi imao isključivo pravo distribucije cigara u Austriji (teritorijalna ekskluzivnost).
- 18 Ako je tužitelj morao platiti naknadu kako bi (po prvi put) mogao preprodavati i distribuirati uvezene cigare u Austriji, sud koji je uputio zahtjev smatra da se plaćena tantijema ili licencijska naknada odnosi u smislu članka 157. stavka 2. prve alineje Provedbene uredbe u načelu na uvezenu robu jer je pravo na distribuciju ili preprodaju dio prijenosa prava raspolaganja prilikom stjecanja uvezene robe.
- 19 Nasuprot tomu, ako je tužitelj bio dužan platiti naknadu kako bi isključivo on smio prodavati havanske cigare u Austriji (teritorijalna ekskluzivnost), koje društvo Habanos S.A. dakle nije isporučivalo drugim kupcima, dvojbena je povezanost tih plaćanja s robom.
- 20 Sud koji je uputio zahtjev smatra da se plaćanja koje stjecatelj pored kupoprodajne cijene uvezene robe izvršava isključivo kako bi isključivo on smio prodavati robu na određenom području ne trebaju uzimati u obzir kao tantijema ili licencijska naknada u smislu članka 32. stavka 5. točke (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Provedbene uredbe prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti. Naime, dok se pravo preprodaje ili distribucije robe odnosi na pravo raspolaganja robom, zbog čega je njime obuhvaćeno (u tom pogledu vidjeti također prvu rečenicu članka 136. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/2447), pravo isključive distribucije dodatno je pravo, koje nadilazi pravo raspolaganja robom. Prema tome, tantijema

ili licencijska naknada za isključivo distribucijsko pravo ne plaća se kao protučinidba za uvezenu robu, nego kako prodavatelj ne bi isporučivao robu drugim osobama na ugovorenom području.

- 21 Prethodno navedeno sporno pitanje može se ostaviti otvorenim isključivo ako se, za razliku od suda koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku, smatra da se naknade koje stjecatelj plaća pored kupoprodajne cijene robe (isključivo) za dodjelu teritorijalne ekskluzivnosti trebaju dodati cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu već kao tantijema ili licencijska naknada u skladu s člankom 32. stavkom 5. točkom (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Provedbene uredbe.
- 22 S obzirom na navode Suda u presudi od 9. ožujka 2017., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, sud koji je uputio zahtjev naposljetku smatra da za ocjenu povezanosti sporne naknade s robom nije bitna činjenica da u trenutku prodaje za izvoz predmetnih cigara još nije bilo utvrđeno hoće li se one preprodavati tužiteljevima kupcima u Njemačkoj, gdje je tužitelj već imao distribucijsko pravo, neovisno o plaćanju naknade, ili u Austriji.

Drugo prethodno pitanje

- 23 Ako se naknade koje se plaćaju isključivo za dodjelu teritorijalne ekskluzivnosti ne dodaju cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu u skladu s člankom 32. stavkom 5. točkom (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Provedbene uredbe, postavlja se u pogledu naknada koje se, kao što je to slučaj u ovom predmetu, plaćaju kako bi stjecatelj robe po prvi put uopće smio isporučivati robu na određenom području te kako bi mu se također dodijelilo isključivo pravo te distribucije sljedeće pitanje – trebaju li se tantijeme ili licencijske naknade dodati kupoprodajnoj cijeni uvezene robe ili se one trebaju podijeliti na dio koji se dodaje kupoprodajnoj cijeni te na dio koji nije relevantan za utvrđivanje carinske vrijednosti.
- 24 Sud je u okviru područja primjene članka 158. stavka 3. Provedbene uredbe presudio da je pribrajanje na temelju članka 32. stavka 1. točke (c) CZ-a moguće i ako se tantijeme ili licencijske naknade smatraju djelomično povezanim s uvezenom robom i djelomično s uslugama pruženima nakon uvoza. U tom se slučaju to usklađivanje mora provesti na temelju objektivnih i mjerljivih podataka koji omogućuju procjenu iznosa tantijema ili licencijskih naknada povezanih s tom robom (presuda od 9. ožujka 2017., GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, t. 52.).
- 25 Prvo se postavlja pitanje mogu li se ta načela prenijeti na predmetni slučaj dodjele prvog prava na distribuciju povezanog s teritorijalnom ekskluzivnosti te treba li se naknada koju je platio tužitelj, u mjeri u kojoj se ona odnosi na prvo dodjeljivanje prava distribucije u Austriji, djelomično dodati cijeni uvezene robe u skladu s člankom 32. stavkom 5. točkom (b) CZ-a u vezi s člankom 157. stavkom 2. Provedbene uredbe (vidjeti članak 8. stavak 3. Sporazuma iz 1994. o provedbi

članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini (SL 1994., L 336, str. 119.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 128.).

- 26 Ako odgovor na to pitanje bude potvrđan, postavlja se sljedeće pitanje – dijeli li se tantijema ili licencijska naknada te, prema potrebi, prema kojem kriteriju ako, kao što je slučaj u pogledu predmetne naknade, nedostaju objektivni i mjerljivi podaci u smislu članka 32. stavka 2. CZ-a odnosno članka 158. stavka 3. Provedbene uredbe, koji bi omogućili podjelu iznosa tantijema ili licencijskih naknada na dio koji se dodaje cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu te na dio koji nije relevantan za utvrđivanje carinske vrijednosti (u tom smislu vidjeti također napomene uz članak 8. stavak 3. Sporazuma iz 1994. o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini u Prilogu I. tom sporazumu, Prilog 23. u pogledu članka 32. stavka 2. CZ-a te točke 7., 11. i sljedeće točke Komentara br. 3. Odbora za Carinski zakonik [carinska vrijednost]).

RADNI DOKUMENT